

Voila, hier ben ik dan. Ik heb besloten om voldoende tijd te nemen om over deze reis naar Ethiopië een verslagje te schrijven. De laatste dagen voor de reis waren hectisch. Toch hebben we heel leuk afscheid kunnen nemen, Virginie, Zoé en Matteo en ik. Dit is wel een opkikker voor een reis waarvan ik toch een beetje schrik heb. Is het de verantwoordelijkheid voor het gezin, of simpelweg de leeftijd en de overeenkomstige schrik voor dingen die toch net iets uitzonderlijker zijn?

Die leeftijd is alleszins wel de verklaring voor het feit dat zo'n nachtvlucht me telkens zwaarder valt dan verwacht. Ik blijf niet kunnen begrijpen dat een mens uit zijn slaap wordt gehaald met een 'midden in de nacht' steriel 'chicken or fish'?! Dat is dan het avondmaal rond half twaalf.

Tussen dit en het ontbijt om 4.30 uur mag je dan nog wel met de veiligheidsriem om je heen, proberen een slaappose te vinden waarvan je benen niet beginnen schudden, door een teveel of te weinig aan bloedtoevoer. En onbegrijpelijk dat mijn buurman zijn ontbijt wenst met 2 heineken. Zou ie op het internet informatie gevonden hebben als zou dit de reis draaglijker maken?

Volgens mij bestaan al die procedures enkel opdat mensen die sowieso niet kunnen slapen, zich niet zouden vervelen.

Mensen die overlaats naar Ethiopië gevlogen zijn, zullen gemerkt hebben dat nu twee ingevulde formulieren de toegang tot Ethiopië verschaffen. In het eerste moet je zowat je paspoortgegevens overnemen aangevuld met gegevens over je verblijfplaats. Altijd een opdracht om te weten in welke woreda en kebele je verblijfplaats gelegen is. In het tweede (nieuwe) moet je de inhoud van je valies en handbagage inventariseren. Je moet er onder andere op aangeven hoeveel euro's of dollars je binnenbrengt. Ik had al onmiddellijk van die complottheorieën in mijn hoofd van doorgeseinde 650 euro's te verdienen bij de man met de zonnebril in het haar en geruit hemdje. Ik zag me de douane passeren met 650 euro op zak en de luchthaven bestolen buitenstappen met amper de paar honderd Birr die ik nog van de vorige reis over had. En ik zou het pas opmerken wanneer ik in de Daschen bank (de oudste in Ethiopië) m'n geld zou willen wisselen. Alhoewel m'n ervaringen in Ethiopië de stelling dat dit land een relatief veilig land is, ondersteunen, wil ik toch op mijn hoede zijn. Maar goed, niets van dit alles, na het passeren van de douane herken ik onmiddellijk het plaatje van mijn gids.

Abel groet me, heet me welkom en neemt het luchthavenkarretje van me over. Ik vraag me af of er wel eentje in de luchthaven is dat recht rijdt of niet mankt. Ik denk dat het dat is dat Ethiopië zo schattig maakt, ze hebben er alles en alles werkt, maar alleen niet altijd of niet zo efficiënt als wij het gewoon zijn.

Na het koffietje op Bole Road gaan we naar het reiskantoortje waar het programma van de volgende dagen wordt besproken.

...

Woensdag, 20 april 2011

Vandaag is Abel me om 6 uur komen ophalen om met een minibusje naar Gondar te vertrekken. Reden: met het vliegtuig was er geen mogelijkheid om er voor zondag te geraken. Valabele alternatieven: Skybus en Salam bus waren 'mulu' (wat zoveel betekent als volzet). Het enige veilige, maar wel duurdere alternatief was het busje van Abel. De vraag is uiteraard of we er in 1 dag kunnen geraken. Volgens Gerard, de verantwoordelijke van de reisorganisatie is het toch wel ver en eigenlijk wil hij overnachten in Bahar Dar. Volgens Lieven en Nigisti is het absoluut mogelijk om het traject op 1 dag te doen. Er ligt

overal asfalt (welja, bijna overal, blijkt achteraf). Maar Abel ziet het wel zitten. Hij zou wel op anderhalve dag terug rijden.

We zijn heel snel uit de stad, hetgeen me toch wel verwondert. Ik dacht dat Addis Abeba naar het noorden veel uitgebreider was. 5 kilometer buiten de stad worden we al tegengehouden voor een controle door de politie. De overheid heeft schrik dat er de volgende maand rellen zouden uitbreken. In mei 2011 wordt het 20-jarig bewind van Zenawi gevierd. De oppositie zou een demonstratie in Addis Abeba organiseren. Vandaar de extra controle.

We hebben nog een hele trip voor de boeg waarvan ik het leuk vind om deze eens van dichtbij te beleven. Ik bedoel, normaal zie ik de Blue Nile van heel ver door het raampje van het vliegtuig. Nu zou ik er kunnen in zwemmen. Het is een prachtig landschap. De brug over de Blue Nile is nieuw sinds het Ethiopisch Millennium 4 jaar geleden.

Het valt me ook op hoeveel ongevallen we zien langs de weg. Aan het wegdek ligt het volgens mij niet. Maar het zou geen luxe zijn om in het land een technische controle te organiseren. In Debre Markos houden we even halt om iets te drinken en te tanken. In het deel dat volgt begint Abel me raadseltjes te doen oplossen. Geef me 5 landen die eindigen op 'L' en een tijger, een geit en een krop sla moeten één voor één over de rivier zonder dat de tijger de geit kan opeten of de geit de sla. Ik vermoed dat dit deel uitmaakt van de opleiding 'driver' hoofdstuk 'Wat te doen bij stiltes in de wagen'.

In Bahar Dar houden we even stil in een hotel langs de Lake Tana. Heel veel bloemen bloeien er onder de oude bomen. Je kan er op een schaduwterras gezellig uitrusten met zicht op het meer. Bij toeval ontmoet ik aan het tafeltje naast me twee Belgische vrouwen die een aantal jaar terug een project in Ambo zijn opgestart. Van een atypische invulling van pensioen gesproken. Door de vlotte babbel vertrekken we een beetje te laat om voor het donker

in Gondar toe te komen. Nog maar net vertrokken zien we de werking van de plaatselijke car-wash. Zeer ecologisch zal het er hier niet aan toegaan.

Het is ongeveer 8 uur wanneer Nigisti en Dan ons opwachten aan de rand van de weg even voor piazza (in Gondar). De ontvangst is zeer hartelijk. We praten nog even maar ik kruip toch snel in mijn bedje.

Donderdag 21 april 2011

De volgende ochtend ben ik al vroeg op. Nigisti brengt me op de hoogte van een aantal zaken. Een aantal meisjes hebben de shelter verlaten. In de meeste gevallen omdat er familie is opgedaagd die zich wil ontfemen over het meisje. Dat is uiteraard een goede zaak. Belangrijk is het om te weten dat de situaties van de meisjes die de shelter verlaten verder wordt opgevolgd en dat er voor hen geld is om hen de school te laten volgen. In de plaats zijn er 6 nieuwe meisjes in de shelter opgevangen. Normaal was er maar plaats voor 5 meisjes. Maar de laatste twee waren zusjes van wie Nigisti vond dat ze niet konden gescheiden worden. Dat wil zeggen dat er nu 17 meisjes en 1 grote zus in het huis leven. Ik krijg ook het verhaal te horen van een meisje dat betrokken was bij de werking van

Yenege Tesfa en het vertrouwen dat ze kreeg, misbruikt heeft. Het is bewonderenswaardig hoeveel krediet Nigisti de mensen blijft geven. En dat is omdat ze heel goed begrijpt dat de situatie hier soms de mensen drijft om dingen te doen die niet kunnen.

Net voor de middag gaan we nog snel even langs in de girls shelter. Mijn komst is een verrassing voor de meisjes. Ze zijn nu wel heel verlegen en stil. Lang kunnen we niet blijven maar we komen deze avond terug.

Na het middagmaal gaan we richting boys shelter. Op de weg passeren we een groepje mensen die bonen, limoenen en een soort nootjes verkoopt. Een beetje ineengedoken zit een meisje op een steen. Nigisti merkt haar op en stapt ernaar toe. Het meisje werkt als 'house servant' en is geregeld ziek, zoals nu, maar toch moet ze werken. Wanneer Nigisti voorstelt om haar naar de dokter te brengen zegt het meisje bang dat dat niet kan. Nigisti stelt voor om terug te komen. Het meisje smeekt om niet terug te komen: wanneer de vrouw te weten zou komen dat het meisje met iemand heeft gepraat over haar lot, zou de vrouw haar vermoorden zegt ze. Nigisti twijfelt over wat ze moet doen. Ze belt naar Etenesh om het meisje op te zoeken.

In de jongensshelter zijn de helft van de jongens aan het schilderen. Daarom staan alle bedden ook buiten. De andere helft van de jongens zijn naar school. In het staatsonderwijs gaan de kinderen slechts halve dagen naar school. We praten even en geven een speldoos van Lego. Het is wel duidelijk dat de jongens dit een heel leuk cadeautje vinden. Nigisti port ons aan om te vertrekken voor een bezoek bij Fanta thuis (de projectcoördinator voor beide shelters) maar dat lukt niet zo goed. De vraag is of het de jongens of Dan zijn die niet kunnen stoppen met bouwen. Bovendien wordt er van de jongens verwacht dat ze het huis verder van een laagje verf voorzien.

Bij Fanta thuis wordt nagepraat over het meisje aan het geïmproviseerde fruitkraampje. Het onderwerp van het gesprek gaat voornamelijk over de verontwaardiging dat mensen zo kunnen handelen naar anderen toe. Heel veel meisjes in deze situatie hebben hulp nodig en bovendien moet er echt iets aan de oorzaken gedaan worden. Het is heel frustrerend de onmacht te voelen om hieraan iets ten gronde te kunnen doen. Maar ook is het frustrerend niet gewoon te kunnen zeggen aan het meisje, weet je, we hebben nog plaatjes in de shelter, je moet je geen zorgen maken, Yenege Tesfa zal je beschermen. Het is pijnlijk om het meisje terug te moeten laten gaan.

Er komt ook een ander verhaal naar boven waarvan ik denk dat het de internationale pers heeft gehaald, spijtig genoeg niet door het positieve karakter van de gebeurtenis. In Soedan is er nog niet zolang geleden een vrachtwagen met 18 meisjes verongelukt. 14 meisjes zijn gestorven. Het bleek achteraf dat de meisjes het slachtoffer waren van mensenhandel. In een ander geval werd een soortgelijke vrachtwagen tegengehouden door de politie. De meisjes bleken allemaal verkracht. Een aantal mensen werd aangehouden en moesten zich verantwoorden voor de rechtbank. Daarvoor moesten de meisjes getuigen voor de rechtbank in Bahar Dar. Het is er nooit van gekomen omdat er

geen geld was om de meisjes van Gondar naar Bahar Dar te brengen. Het ging over 4000 Birr (ong 150 euro). De daders gaan vrijuit.

Naar verluidt wordt de VN-medewerkster die onderzoek verricht naar dit soort praktijken onder druk gezet en bedreigd met als doel haar onderzoek te staken.

Over het meisje aan het fruitkraampje heb ik geen nieuws, het is tot nu een open einde, maar niet voor het meisje zelf, denk ik, zoals voor zovele meisjes.

Voor we naar de girls shelter verdertrekken, passeren we nog even langs het Yenege Tesfa office(je) om wat dingen op te halen. Het regent en het is al aan het schemeren. Een jongen komt in het deurgat vragen naar een broodcoupon waarmee hij bij de bakker broodjes kan halen. Die broodcoupons worden normaal gezien gekocht door toeristen om ze in de plaats van geld aan mensen te geven die op straat leven. De bakker kan het geld terugvorderen van Yenege Tesfa. De jongen wist waar ie moest zijn om nog aan eten te geraken.

Uiteindelijk komen we aan in de girls shelter waar nu alle meisjes aanwezig zijn. Voor hen hebben we twee dozen lego mee en nog een aantal knuffels en snoep. Sommigen beginnen direct met de snoep maar na een minuutje of zo krijg ik een heleboel half opgepeuzelde lollies terug. Meisjes die nog niet waren gestart met de snoep geven hem aan Hagere om te bewaren tot zondag. Jha, het is Witte Donderdag, nog steeds de vasten

dus en er mag geen snoep gegeten. Dat waren sommige meisjes waarschijnlijk even vergeten. Het vraagt wat tijd om de lego's in elkaar te steken. Uiteindelijk zijn ze extreem blij met de orthodoxe kerk op schaal.

Daarmee moet elkeen natuurlijk op de foto. Het huisje dat volgens het stappenplan in het boekje moet worden gemaakt geraakt niet af voor we tamelijk laat op de avond naar huis vertrekken. We vragen ons af of het hen zal lukken om het verder af te werken zonder de hulp van Dan.

Vrijdag 22 april 2011

Het is vandaag Goede Vrijdag. In het overwegend christelijk orthodoxe Ethiopië is dit een officiële feestdag. We hadden gepland om het strategisch plan van Yenege Tesfa door te nemen en verdere afspraken te maken. Na het ontbijt beginnen we rond half tien tot half drie in de namiddag. Humm, zonder pauze hebben we het plan besproken, bediscussieerd en bijgestuurd. Het is niet makkelijk omdat de volledige organisatie in overeenstemming moet zijn met haar doelstellingen en ambities. Om meer kinderen te kunnen helpen moet je niet alleen een duurzame partner vinden die een lange termijn engagement durft en kan aangaan maar moet je er ook voor zorgen dat je je intern organiseert om de dingen in Yenege Tesfa gedaan te krijgen, d.w.z. betrouwbare medewerkers vinden, meer coördinatie aankunnen, enz.

Yenege Tesfa wil absoluut haar identiteit en specificiteit niet verliezen maar wenst meer kinderen te kunnen helpen. Daartoe wil Yenege Tesfa meer shelters opstarten. De prioriteit gaat in eerste instantie naar een nieuw opvanghuis voor meisjes. Het budget voor een opvanghuis is ongeveer 12.000 euro per jaar. In tweede instantie wenst Yenege Tesfa zich ook meer te focussen op de aanpak van de oorzaak van het probleem van zo vele meisjes en jongens. Daartoe moet er een mentaliteitswijziging komen en uiteraard is dit iets wat je enkel op lange termijn kan realiseren met veel sensibiliseringsacties, vorming,... Ondertussen, laten we realistisch zijn, zullen nog shelters nodig zijn om meisjes die uitgebuit worden als 'house servant' en jongens die op straat leven op te vangen. Het zou super zijn indien we de volgende keer wanneer een meisje in nood is, iets makkelijker iets zouden kunnen ondernemen om een oplossing te vinden. Het is zo frustrerend om daartegenover onmachtig te zijn.

Dankzij alle mensen die ons helpen in België kunnen we ons engagement voor de financiering van de girls shelter en een aantal randprojecten aan Yenege Tesfa bevestigen voor de komende jaren. Maar natuurlijk komt de vraag of we niet een bijkomende girls shelter kunnen financieren. Dolgraag zou Dertiende Ster dat engagement aangaan. Maar daarvoor moet er een voldoende structurele financiering zijn zodat we dat nieuw engagement op lange termijn zouden kunnen verzekeren. Op dit moment hebben we wel enige reserve op de rekening van Dertiende Ster waardoor we zeker zijn dat we de girls shelter voor 2 jaar kunnen ondersteunen. Maar we hebben tot nu geen garantie dat we structureel voldoende geld kunnen ophalen om een tweede shelter te financieren. Misschien dat onze toestemming om fiscale attesten te schrijven daar iets aan verandert.

We zouden dan graag aan Nigisti kunnen zeggen dat we ons kunnen engageren. Nigisti spreekt het niet uit maar ik vermoed dat zij misschien niet steeds kan begrijpen waarom het in een land als België - waar zoveel overvloed is (niet bij iedereen natuurlijk) – moeilijk is om mensen te motiveren om te geven voor een project in Ethiopië.

Het is daarom ook moeilijk om te zeggen aan Nigisti dat ik haar vraag zal opnemen maar dat ik niets kan beloven.

Na de marathonvergadering gaan we een hapje eten op het terras van het Quarra-hotel. Ik neem een kippensoepje en vind het grappig dat er amper twee miniblokjes kip in zitten. Even later komt Marika en haar Ethiopische partner toe. Marika is betrokken bij Beletu, een andere organisatie die steun verleent aan Yenege Tesfa. Zij wonen in Bahir Dar en zijn in Gondar op doorreis naar Humera aan de grens tussen Ethiopië, Eritrea en Soedan.

Voor we naar de girls shelter gaan samen met Etenesh die ons ondertussen is komen vervoegen, gaan we nog even langs het office. Daar komen na 2 min. twee redelijk deftige jongens binnengewandeld. Ze zijn duidelijk in hun nopjes. Er wordt hard gelachen. Ik versta er niet veel van. Achteraf doet Nigisti me het verhaal. De ene jongen heeft een zichtbare afwijking aan het oog. Hij zegt aan toeristen op straat dat hij een operatie moet ondergaan aan het oog om zijn zicht aan het andere oog niet te verliezen. Hij kwam vragen aan Nigisti of zij geen 'bankske' wou spelen voor de 100 dollar die hij van een toerist had gekregen. 100 dollar is heel veel en hij wist niet wat hij ermee moest doen. Na een kwartiertje wordt overeengekomen dat hij het geld aan zijn zus zal geven om voor het gezin te zorgen. Nigisti maant hem ook aan om de toeristen niet op te lichten. Zo'n praktijken mogen de geloofwaardigheid van bonafide organisaties niet ondermijnen. Een van de jongens staat in Gondar en blijkbaar ook op het internet bekend als de jongen die aan toeristen vroeg om in een nabijgelegen bookshop een boek te kopen voor school. De toerist betaalt aan de handelaar, toerist blij, jongen blij, handelaar blij. Toerist weg, boek terug in de handel, geld naar jongen. Nieuwe toerist,... Totdat de nieuwe toerist dezelfde is

als een jaar ervoor. Die heeft het boek nog es gekocht voor de jongen, hem gevraagd of hij een foto mocht nemen van de jongen met het boek boven zijn hoofd. Voor op internet.

Het is half zes wanneer we aankomen in de shelter. Het is er zeer gezellig, de meisjes komen superfier tonen hoe ze de lego's verder in elkaar gepuzzeld hebben. Ik denk dat ik wel 200 foto's heb van meisjes met legohuisjes, en als ik zeg 'baka' (hetgeen je vriendelijk kan zeggen om even te pauzeren), nemen ze het heft van het fototoestel zelf in handen. Het volgende is dan natuurlijk dat ik elk van hun foto's moet goedkeuren. 'Gobez' (goed zo) is het sleutelwoord. We spreken af dat we op zaterdag het kasteel (fasil) en de kerk van Debre Birhan Selassie zullen bezoeken. Om 1 uur 's middags spreken we af.

Zaterdag, 23 april 2011

Ik vertrek vroeger naar het kasteel omdat zitten wachten in een huis in Gondar niet zo mijn ding is. Ik ga helemaal te voet van het huis van Nigisiti naar het kasteel. Wel via het piazza. Er is wel een kortere weg maar het lijkt me nu niet opportuun om op eigen initiatief even op verkenning te gaan.

Even voorbij het piazza wordt ik aangesproken door 2 jongens. Ik herken de jongen die dringend de operatie aan het oog nodig heeft en ik begrijp snel dat de herkenning niet wederzijds is. Hij loopt naast de woordvoerder van het gezelschap: 'Hi, how are you? Where are you from? Tatati, tatata.' Ik hou hen zo lang mogelijk aan de praat en laat ze toch wel een heel eindje met me meelopen, tot bijna voor het fasil. Net voor ze hun smeekbede kunnen beginnen zeg ik dat ik Gondar ben voor Yenege Tesfa. 'Oh you know Nigisti?' 'Yes, I saw you yesterday in Nigistis' office, wenk ik naar de andere jongen die tot nu niets had gezegd.' De jongen geeft nu pas een teken van herkenning. Snel maken ze een beetje beschaamd en lachend rechtsomkeer. Het is fijn om te merken dat Ethiopische mensen het zelf hilarisch vinden om 'betrap't en gefopt te worden.

Een beetje verder kom ik een uurtje te vroeg aan het fasil. Het dagboek moet dringend worden bijgeschreven en ik vind er een enorme vijgenboom voor het fasil. Naar verluid is die meer dan 400 jaar oud. Als ik deze vergelijk met dat miniboompje op ons terras thuis, jha, dan zou het me niet verwonderen dat deze hier zo oud is.

Al snel komt er een jongen naast me zitten om te babbelen. Over wat ik hier kom doen. En ok, hij hoopt natuurlijk ook zijn kauwgom te kunnen verkopen. Alhoewel, op geen enkel moment dringt hij zich op. Hij vraagt zelfs niet eens of ik kauwgom wil. Gewoon babbelen is precies interessant genoeg voor hem. Plots zonder iets te zeggen, springt hij op en spurt weg. Van onder de boom probeer ik te voorspellen waarheen hij loopt. Op 100 meter van me, uit een Toyota busje stapt een blank koppel richting ingang Fasil. Tussen het busje en mezelf, de spurtende jongen die als eerste zijn kauwgom wil aanprijzen.

2 minuten later zit de jongen terug naast me onder de boom. De inhoud van het verkoopsplankje van de jongen is nog hetzelfde, ondanks de lage prijs van een latje kauwgom (0,04 euro). Ik koop er dan toch 5 stuks van.

Ongeveer een uurtje te laat zijn alle jongens en meisjes aan de ingang van het kasteel. De meisjes hebben zich voor de gelegenheid uitgedost met hun nieuwe kleren. Pasen is traditioneel het moment voor een nieuwe outfit.

Pasen is ook het moment voor feesten met lamsvlees of kip. Het is wel verboden om agenten te fotograferen, maar deze kon ik toch niet laten.

We betalen de toegangsprijs, de kinderen betalen 3 Birr, de skintax voor mezelf is 47 Birr. De gids die een voortreffelijke uiteenzetting zal verzorgen: 150 Birr.

Het verrast me toch wel dat dit voor de meeste kinderen de eerste keer is dat ze het kasteel bezoeken. De uitleg van de gids is zeer uitgebreid en na enkele minuten ook erg op maat van de kinderen. Dat kan een aantal jongens er niet van tegenhouden de kleinste hoekjes van de verschillende kastelen, ruïnes bijgebouwen en de leeuwenkooi te ontdekken. De zon in hun bloed zal er ook hoogstwaarschijnlijk iets mee te maken hebben.

Na het bezoek aan het kasteel (dicht bij de boys shelter) moeten we de andere kant uit richting de Debre Birhan Selassie kerk (dicht bij de girls shelter). Het valt me nu pas op dat een van de oudste meisjes al de hele tijd op blote voeten loopt. Dit is blijkbaar naast 'vasten' ook een van de verstervingen in de tijd voor Pasen. Die dingen wordt in geen geval opgelegd noch gestimuleerd maar de meisjes vinden dat ze hun leven aan God te danken hebben.

Onderweg passeren we de KG (kindergarten) waar het jongste meisje overdag wordt opgevangen.

In een compound naast de kassa mogen de jongens en meisjes nog even van het kraantje drinken.

De kerk is een juweeltje van heel mooie muur- en plafondschilderingen en een oase van rust. Absoluut een bezoek waard.

Na de bezoeken gaan we richting meisjesshelter. Dan en Nigisti gaan al terug naar huis. Ik zeg dat ze me wel zien komen vanavond. Even later merk ik op dat het meisje op blote voeten en de big sister terug vertrekken, naar de kerk om te bidden.

Het schaap voor Pasen wordt gebracht en door de meisjes gefotografeerd. Eerst het schaap alsof het schaap alleen maar een romp heeft. Het is pas als ik zeg dat ze de poten vergeten fotograferen zijn, dat die erbij mogen. (Ik moest wel lachen wanneer ik 's avonds het resultaat van mijn opmerking zag.)

Tegen 8 uur vertrek ik richting huis van Nigisti. Ik zou het wel vinden...dacht ik. Het enige probleem, het zag er toch wel een beetje anders uit in het pikkedonker. Het valt een beetje tegen zo ergens weg van de hoofdstraat helemaal alleen. Of het probleem was misschien net dat ik niet alleen was op straat. Aan iemand vragen heeft geen zin natuurlijk omdat er geen adressen zijn en dat ik dan onzeker zou overkomen. Niet panikeren, niet beginnen zoeken, maar gewoon bellen en me komen ophalen is de beste optie, beslis ik.

Zondag, 24 april 2011, Pasen

Ook in Ethiopië is dit de dag van de familiebezoeken, je kleden op je paasbest (vooral traditionele kleding voor de vrouwen) en ook eten. Het is een gezellig samenzijn. Overal waar je komt, wordt er verwacht dat je een koffie drinkt, schoteltje lamsvlees of injerra eet en even babbelt. Dat is zowat het minimum. Meer kan ook, maar dan is het gewoonweg meer, niets anders.

De eerste stop is bij de ouders van Nigisti. De tweede is bij Etenesh thuis. De ontvangst is er wat ingetogener. Het is de eerste feestdag nadat de vader van Etenesh een 2 maanden geleden is overleden.

Nadien gaan we de jongens ophalen om naar de meisjesshelter te trekken.

Op het programma staan: een wereldquiz met Dan, koken, volleybal spelen, poseren voor foto's, eten, beetje rusten, verrekijken, 'looking for God', koffiecereemonie, spelen,...kortom, een hele leuke entertainende namiddag.

Maandag, 25 april 2011

Het is m'n laatste dag in Gondar en ik heb me voorgenomen zo veel mogelijk tijd in de meisjesshelter door te brengen.

Daarom vertrek ik al heel vroeg richting girls shelter om hen naar school te kunnen vergezellen. Voor hen die in de voormiddag naar school gaan natuurlijk. De meisjes hebben me gisteren gezegd dat ze om 8.30 uur vertrekken. Om op tijd toe te komen, hou ik op weg een paard en kar tegen en vraag of ze me naar piazza willen brengen. Geen probleem zeggen ze.

Als ik in de girls shelter toekom zijn ze toch al vertrokken, verkeerde afspraak zeker? Niet erg natuurlijk. Vijf minuutjes later vertrek ik met Tigist en Tamralesh naar de KG, die gesloten is. Even mogen we de compound binnen en toont Tamralesh waar haar klasje is.

Het is weer een dagje van alles en niets doen, het is alleszins heel gezellig.

In de namiddag ga ik dan mee naar school met de andere groep. Ik mag er maar even rondsnoeven. De meisjes hebben zich verspreid in hun klaslokaaltjes en het is onmogelijk om ze allen terug te vinden. Na een paar minuten word ik uitgenodigd om een aanvraag te doen bij de directeur van de school om foto's te trekken. Ik zeg dat dat niet nodig is en dat ik wel zal buitengaan. De mensen blijven wel vriendelijk maar voor alles is een goedkeuring nodig he. Wel een beetje begrijpelijk, maar goed.

Ik keer terug naar de shelter en krijg er een beetje te eten; een lekker overschotje van gisteren.

Het is er zalig vertoeven. De meisjes zijn heel vrolijk en dat is leuk om te zien. Zo af en toe merk je ook als quasi-buitenstaander dat het leven van die meisjes vroeger toch wel heel moeilijk moet geweest zijn. Zo was er vandaag bijvoorbeeld Tsahay. Bij het spelen neemt de volleybal een onverwachte richting, recht op mijn schriftje waarin ik op dat moment aan het schrijven ben. Mijn stylo valt op de grond. Helemaal geen probleem toch? Maar Tsahay, die spurt verschrikt weg om haar te verstoppen. Verrast door haar reactie, denk ik, woow, welke ervaringen moet zij gehad hebben? Ik probeer haar bij me te halen om haar op haar gemak te stellen en uit te leggen dat dit helemaal zo erg niet is, gewoon een accidentje.

Later op de namiddag wordt er nog gedanst en muziek gemaakt. Dat gebeurt wel vaker wanneer er een meisje triestig is. Muziek en dans moet de stemming opvrolijken. En het lukt wel. Het is ook super om te zien wat die meisjes kunnen met een drinkwaterton en hun stem.

De dag gaat veel te snel (waarschijnlijk door de vele spelletjes waarbij soms wat water aan te pas komt) en het wordt tijd om afscheid te nemen. Dat valt niet mee, zowel voor hen als voor mezelf. Sowieso wordt er in Ethiopië niet makkelijk afscheid

genomen. Meestal wordt het vermeden als het te emotioneel kan worden. En dan ga je uit elkaar alsof je elkaar de volgende dag gewoon zal terugzien, ook al weet je dat het niet zo is. In de meisjeshelter gaat het toch wel een beetje anders. Telkens als er iemand weg gaat van wie ze weten dat die het goed met hen voor heeft, is het afscheid heel moeilijk voor hen en dat laten ze ook merken. En uiteraard duurt het daardoor wat langer.

Ik heb hier een fantastische tijd gehad die weer eens veel te kort was. Ik heb gezien dat de dingen in Ethiopië niet zo voorspelbaar zijn, ook al heb je soms de indruk dat er niet veel veranderd is na de vele maanden tussen de reizen. Bovendien is me nog eens duidelijk bevestigd dat alle medewerkers van Yenege Tesfa heel hard betrokken zijn bij de mensen die ze helpen en zo ook bij het doel dat ze nastreven. Het zou super zijn indien Dertiende Ster de ambitie van Yenege Tesfa verder en eventueel in grotere mate zou kunnen ondersteunen!

Voor meer informatie: www.dertiendester.be